

Arrest

nr. 105 256 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE VRIES en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Afghaanse staatsburger van Pasjtoense origine verklaarde afkomstig te zijn van het dorp Kalagi, gelegen in het district Dushi van de provincie Baghlan en uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. In 2006 vroeg u asiel aan in het Verenigd Koninkrijk. U had Afghanistan verlaten omdat uw vader lid geweest was van HiG waardoor u problemen kreeg. In juni 2010 werd u naar Afghanistan gerepatrieerd. Eens terug in uw dorp kreeg u problemen met de taliban. Zij wilden dat u zich aansloot bij hen of hen financieel steunde. Hoewel de vertegenwoordiger van de taliban in uw dorp, Mullah Mirwais, de druk opvoerde en u onder meer een dreigbrief stuurde, weigerde u dit. Toen er in een nabije regio een luchtaanval op de taliban plaatsvond werd uw vriend, die eveneens elke medewerking had geweigerd, de nacht na de begrafenis van de slachtoffers opgepakt door de taliban. Dezelfde nacht werd uw woning aangevallen. Uw vriend werd onthoofd en er werd een fatwa uitgesproken waarin ook u ter dood werd veroordeeld. Enige dagen later verliet u het land

opnieuw en reisde u naar België. Daar kwam u op 2 mei 2011 aan en diende u op 3 mei 2011 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: drie dreigbrieven van de taliban en een Brits document betreffende uw repatriëring.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd om uw beweringen inzake uw problemen met de taliban aan te tonen door middel van coherente en overtuigende verklaringen. Vooreerst blijken uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet te stroken met uw beweringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U gaf in de vragenlijst van de Commissaris-generaal aan dat u geen andere keuze had dan Afghanistan opnieuw te verlaten omdat u in heel Afghanistan zou worden gezocht indien u zich niet bij hen zou aansluiten of hen zou steunen. U moest ook boeten voor uw verblijf in Londen (Vragenlijst cgvs, punt 3.5). Van de beschuldiging dat u verantwoordelijk zou zijn geweest voor het bombardement op de talibanstrijders maakte u geen enkele melding (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Gezien het belang die u deze beschuldiging in het kader van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal toedichtte, ondermijnt de vaststelling dat u dit element onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband. Deze beschuldigingen zouden er, volgens uw verklaringen voor het CGVS, immers toe hebben geleid dat u ter dood werd veroordeeld en dat u Afghanistan opnieuw diende te verlaten (cgvs III, p.3). Verder blijken uw verklaringen over het moment waarop u de verschillende dreigbrieven ontving niet coherent. Tijdens uw laatste gehoor stelde u immers dat het eerste bezoek dat Mirwais u bracht ongeveer 10 dagen na uw terugkeer in Afghanistan plaatsvond en de luchtaanval op de taliban drie à vier weken na dit bezoek plaatsvond (cgvs III, p. 3). Aangezien u begin juni 2010 aankwam in Afghanistan kan worden besloten dat de luchtaanval ongeveer half juli 2010 moet zijn uitgevoerd. De eerste brief die u kreeg is gedateerd op 3 augustus 2010 (22 sha'ban 1431). U kan deze brief dus nooit gekregen hebben vóór deze luchtaanval, zoals u beweerde tijdens uw eerste gehoor (cgvs I, p. 7). Tijdens uw eerste gehoor stelde u ook dat u 10 dagen na aankomst uw eerste dreigbrief ontving, wat eveneens in tegenspraak is met de datum die op de eerste brief werd aangetroffen (cgvs I, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dat u de eerste brief van de taliban kreeg 10 dagen na aankomst in Afghanistan en dat het bombardement 10 dagen nadat u deze brief kreeg plaatsvond (cgvs II, p. 7). Dus ergens tussen 20 en 30 juni 2010. Dit komt dan weer niet overeen met andere uitspraken die u deed zoals hierboven reeds opgemerkt. Tijdens het derde gehoor stelde u dan weer dat u alle drie de brieven na het bombardement ontving (cgvs III, p. 5). Hiermee geconfronteerd paste u uw verklaring aan aan uw eerdere bewering door alsnog te stellen dat u ook voor het bombardement reeds een dreigbrief had gekregen (cgvs III, p.5). Er dient bijkomend op te worden gewezen, dat er niet enkel een discrepantie is tussen de chronologie van de brieven en die van uw verklaringen, ook inhoudelijk is er een verschil. Zo stelde u tijdens uw laatste gehoor dat men u in deze brieven verantwoordelijk achtte voor het incident (cgvs III, p. 5). Dit laatste werd echter in geen enkele brief gesteld. De brieven zeggen inderdaad dat u een spion bent, dat u de woonplaatsen van talibanstrijders zou verraden hebben. Nergens wordt evenwel gesteld dat men u verantwoordelijk acht voor de dood van 15 taliban die bij een bombardement om het leven zouden zijn gekomen. De bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook bijkomend en in zeer hoge mate. Tot slot wijken ook uw verklaringen over de plaats waar u zich bevond op het moment van de aanval op uw woning van elkaar af. Zo gaf u tijdens het tweede gehoor aan dat u zich op het moment op het moment van deze inval, in de nacht waarin uw vriend door de taliban werd opgepakt, bij een vriend thuis bevond (cgvs II, p.7). Naar aanleiding van het derde gehoor beweerde u echter dat u op dat moment in het huis van uw oom was (cgvs III, p.4). Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers, het Britse document betreffende uw repatriëring toont enkel aan dat u in het Verenigd Koninkrijk verbleven hebt en vandaar teruggezonden werd naar uw land van herkomst, wat niet ter discussie staat. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Dushi van de provincie Baghlan. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de

zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naast Pasjtje en Farsi ook een mondje Engels spreekt (cgvs I, p. 4). Verder stelde u dat uw familie over een aanzienlijke hoeveelheid kostbare grond beschikt. U stelde immers dat deze bij een eventuele verkoop een bedrag van USD 500.000 à USD 600.000 zou opleveren (cgvs III, p. 3). Er mag dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een menswaardig bestaan uit te bouwen. Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij wijst erop dat hem werd gevraagd om de vragenlijst beknopt in te vullen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker in de vragenlijst geen enkele melding maakte van de beschuldiging dat hij verantwoordelijk zou zijn geweest voor het bombardement op de talibanstrijders. Nochtans werd hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd om in het kort de voornaamste elementen of feiten weer te geven. Aangezien deze beschuldiging er volgens verzoeker toe heeft geleid dat hij ter dood werd veroordeeld en dat hij Afghanistan opnieuw diende te verlaten, mag van hem worden verwacht dat hij deze beschuldiging reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou vermelden.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop hij de verschillende dreigbrieven ontving.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker verklaarde dat men hem in de dreigbrieven verantwoordelijk achtte voor het bombardement op de talibanstrijders, terwijl dit in geen enkele brief wordt gesteld.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan en stamverbanden. Nog volgens UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de hoofdstad Kaboel onder de effectieve controle van de regering staat. Kaboel is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Verzoeker beschikt derhalve in Kaboel over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit ook niet in zijn verzoekschrift.

Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zoals blijkt uit de omstandige informatie terug te vinden in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER